

Skræppenborg-Nielsen: Mit parti er naturligvis helt og fuldt klar over, at en finanslov er nødvendig, men da vi hverken vil eller kan stemme for de meget, meget store beløb — det er milliardbeløb, det drejer sig om — til forsvaret, til militærvæsenet her i landet, skal jeg blot meddele, at vi ved den endelige afstemning, ligesom tidligere, hverken vil stemme for eller imod årets finanslovsforslag.

Rimstad: Jeg skal på mit partis vegne meddele, at vi vil afholde os fra at stemme om det foreliggende finanslovsforslag, sådan som vi har gjort de sidste 2 år, fordi vi anser forslaget ekspansion af den økonomiske aktivitet for at være alt for stor.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 150 stemmer; 15 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om udenrigsministerens redegørelse af 24. februar angående nedrustnings-spørgsmålene.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 2979).

Frode Jakobsen: Allerstørst vil jeg takke udenrigsministeren for redegørelsen. Jeg tror, at den har været både . . .

Første næstformand (From): Der må være ro i salen.

Frode Jakobsen: . . . meget nyttig og meget oplysende.

Til daglig lever vi jo vort liv som en lille stat optaget af helt andre problemer, skatter, huslejer o. s. v. Det er sjældent, vi tænker over, at der bagved ligger to verdensproblemer, der i dag overskygger alt. Det er for det første kampen mod sulten i verden, som let kan føre til den mest meningsløse opdeling af menneskene: den efter farve og til klassekampen mellem nationer-

ne, de rige og dem, der sulter. Det har man kaldt nord-sydproblemet.

Men vi har dernæst stadig væk også konflikten øst-vest, selv om der er tegn på, at blokkene i dag ligesom er ved at blive mindre kompakte. En opløsning af de to blokke ville være lykkelig, men naturligvis i så fald af begge blokke. Det er den eneste udvej ud af den konflikt, for den kan aldrig fjernes ved, at den ene blok overvinder den anden. Våbnene er blevet for forfærdelige til det. Nedrustning har aldrig stået mere i centrum end nu — selv om jeg snarere tror på, at det er afspænding, der skaber afrustning, end at det er afrustning, der skaber afspænding.

Afrustning er desværre noget kompliceret noget. Det er ikke altid dem, der råber højest op om afrustning, der gør afrustningen de største tjenester, og når vi drøfter afrustning, så er det ikke først og fremmest det, som man kalder almindelig og fuldstændig afrustning. Det har det desværre lange udsigter med. Det er heller ikke det, som mange ønsker: afskaffelsen af alle atomvåben. Alle atomvåbens ødelæggelse, det er svært populært, det er også ideelt; men heller ikke det er så ligetil, for mon det alligevel ikke er atomvåbnet, der er skyld i, at storkrigen ikke er brudt ud, med de modsætninger, der så længe har rådet?

Det, der er sket, er jo, at våbnene er vokset til en sådan forfærdelighed, at de simpelt hen ikke mere kan bruges, det vil sige ikke bruges til at føre krig med, men kun til at afskrække fra krig. At afskaffe atomvåbnene med ét slag i den verden, vi lever i, ville betyde at afskaffe den stærkeste fredsbevarende faktor i verden i dag. Det skulle nok give dem, der råber højest op mod atomvåbnene, anledning til eftertanke.

Atomvåbnene kan for øvrigt ikke afskaffes. Man kan tilintetgøre dem, der eksisterer, men det er en opfindelse, som nu engang er gjort, den kan ikke glemmes igen; én gang opfundet kan atomvåbnene altid rekonstrueres.

Fred baseret på afskrækkelse er ingen god fred, men det er den fred, som vi har, og det er den fred, som vi i en overskuelig fremtid kan få. Det er let at sige, at det er noget djævelskab, som man under ingen omstændigheder vil have noget at gøre med.